

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

פב.

עין משפט נר מצוה

סג א מיי פ"ב מהל'
אסורי זבאה הל"ו
סמג לאוין קרי טושיע
הר"ע סתן סוף פ"ב:
סד ב ג מיי שם טור ש"ע
שם:
סה ד מיי שם הלכה ג
סמג שם טור ש"ע
שם סוף פ"ב:
סו ה ו מיי שם הלכה ה
סמג שם טור ש"ע
מ"ח סתן מכה סוף ד
כהנה:
סז ז מיי פ"ה מהלכות
ת"מ הלכה ג סמג
עשין ז טור ש"ע י"ד סתן
רמב"ם סוף פ"ב:

תורה אור השלם

1. בגדה יהודה ותועבה
נעשתה בישראל
ובירושלם כי חלל יהודה
קדש יי אשר אהב וקבל
בת אל נבר.
מלאכי ב יא
2. אכן בגדה אשה
מרה"ב בן בגדה"ם בית
ישראל יאם?
ירמיהו ג כ
3. ואת זכר לא תשכב
משכבי אשה תועבה
הוא: ויקרא יא כב
4. לא תהיה קדשה
מבנות ישראל ולא יהיה
קדש מבני ישראל:
דברים כג יח
5. יברת יי לאיש אשר
יעשה ער ונעה מאהלי
יעקב ומגיש מנחה ליי
צבאות: מלאכי ב יב
6. קבורת חמור יקבר
סחוב והשלק מהלגא
לשערי ירושלם:
ירמיהו כב ט
7. ויאמר משה אל שפטי
ישראל להרגו איש אגשיו
הצמדיים לבעל פעור:
במדבר כה ה
8. והנה איש מבני
ישראל בא ויקרב אל
אחיו את המדנית לעני
משה ולעניו כל ערת בני
ישראל ותקח בכים פתח
אהל מועד:
במדבר כה ו
9. וירא פתח בן אלעזר
בן אהרן הבדו ויקם
מתוך העדה ויקח רמח
בדבר כה ז
10. אין חקמה ואין
תבונה ואין עצה לנגד
משלי כא ל

נשג"ז. וזנה אס הוא כהן: **ואידך** נשייהו לא מפקרי.
ולא מחייבי משום וזנה הקשה ה"ר משה מפונטווא"ר
מהא דלמרא פרק הצא על יבמתו (יבמות סא. ושם) אין וזנה אלא גירות
ומשומרתת וכ"ש כותמת ו"ל דכיון דלמרא וזנה לא יקח לא מחייבי
משום וזנה אלא אס כי יש זה ליקוחין אצל

כגון גירות דלמרא קדושי אצל
כותמת לא ועוד משמע קדוש דלאירי
זההיא דשריא לישראל ואסירה לכהן
לאפוקי כותמת דאסורה לתרווייהו
ומיהו קשה דצפרק כל האסורין
(תמורה טז: ושם) קאמר רבא צכין
הצא על כותמת לוקח עליה משום
וזנה מדלורייטא ודומק הוא לאוקמי
שמעמא דהכא כחזי ועוד קשה דרבי
עשרה יוסין (קדושין דף ע"ח.) פליגי רבי
יהודה ורבי יוסי ור"ש בגיורת לכהן
ואפי' לרבי שמעון לא שרי אלא
במתגיירה פתוחה מצט שלש שטרעו
במוליה בישראל אצל כותמת לא וגרחה
לפרש דהן שמעמא במושומרת שלא
נצטלה ואפילו אינה משומרת לא לקי
מדלורייטא מספיקא אצל ודאי צטולה
לוקח מדלורייטא כרצא צממורה
והיא דקדושין אע"ג דמדלורייטא
אסורה לאו משום וזנה מיתסרה אלא
גזירת הכתוב וכן משמע בירושלמי
פרק צמרא דקדושין דא"ר יעקב
צר ארזי צס רבי יהושע צן לוי
מעשה דמשפחה צדוס שהיו קורין
עליה ערעור ושלח רבי את ר' רומנוס
לצדוקה ומנא שנגמיייה וקנתה פתוחה
מצט ג' שנים ויוס אחד והכשירה
רבי לכהונה רצ השעיה אמר כרבי
שמעון הכשירה א"ר זעירא דרבי
הכל הוא דא"ר זעירא צס רב אלא
צר אחיה ר' יודן מנוו זה צס רב
ר' אבהו צס ר' יוחנן ולא צגרת
כשר שהיא צלא מעשה וצל מצט
עשה והוא אשה צצמוליה יקח ולא
צוגרת כל לא מעשה הצא מצט
עשה עשה הוא ודכותיה כי אס
צמולה מעמיו ולא גירות כל לא
מעשה הצא מצלל עשה עשה משמע
המתם צדיא דליכא מלקות והוצרכו
חכמים לגזור כדי לחייבו מלקות
ומיהו סוגיא דיקן שמעמא דעודצא
דירושל' משום וזנה דלמימי לה צפי'
הצא על יבמתו ובעני למפשט מינה
דהלכה כר"ש ודסי שאני התם הואיל
ואינסב אינסב דהא רב ורבי יוחנן
דלמרי צוגרת ומוכות ען לא ישא ואס
נשא נשוי ומסיק צשלמא התם סופה
להיות צצולה תמחיו הכא סופה להיות
וזנה תמחיו וז"ל וזנה לאו דווקא:

היוצק
פנחס נהרג עליו נהרג זמרי והרגו לפנחס אין נהרג עליו שהרי רודף הוא
ו'יאמר משה אל שופטי ישראל וגו' הלך שבטו של שמעון אצל זמרי
בן סלוא אמרו לו הן דנין דיני נפשות ואתה יושב ושותק מה עשה עמד
וקיבץ כ"ד אלף מישראל והלך אצל כובי אמר לה השמיעי לי אמרה לו
בת מלך אני וכן צוה לי אבי לא תשמעי אלא לגדול שבהם אמר לה אף הוא
נשיא שבט הוא ולא עוד אלא שהוא גדול ממנו שהוא שני לבטן והוא שלישי
לבטן תפשה בכלוריתה והביאה אצל משה אמר לו בן עמרם זו אסורה או
מותרת ואם תאמר אסורה בת יתרו מי התירה לך נתעלמה ממנו הלכה געו
כולם בבכיה והיינו דכתיב והמה בוכים פתח אהל מועד וכתבי ו'ירא פנחס בן אלעזר מה ראה אמר רב ראה
מעשה ונזכר הלכה אמר לו אחי אבי אבא לא כך לימדתי ברדתך מהר סיני ה'הובעל את כותמת קנאין
פוגעין בו אמר לו קריינא דאיגרתא איהו ליהוי פרוונקא ושמואל אמר ראה שאין חכמה ואין תבונה ואין
עצה נגד ה' כל מקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד לרב ר' יצחק אמר ר"א ראה שבא מלאך והשחית בעם
ויקם מתוך העדה ויקח רומח בידו מיכן שאין נכנסין בכלי זיין לבית המדרש שלף שגנה והניחה באונקלו והיה
נשען

לא פגעו צו קנאין מהו. מה עונש צדצר: **אנשייה רצ לגמריה.** שכן
מה שגמר מצדו צדצר זה ולא ידע להשיבו: **וכן הוא אומר ואס וצר**
וגו' סיפיה דקרא תועבה היא: וזנה. מופקרת ואפי' ישראלית:
קדש. מפקיר קדושתו והולך לרדוף וזנות. קדשה ממללת קדושתה
וכן קדש מחלל קדושתו: **כחוצ על**
נגלגתו של יהויקים. משום ר' חייא
צר אצויה נקט לה: **ואס ועוד אחרת**
נקמה נעשית זה צצר ועוד אחרת
מעשה זה: **וקינו דר' פרידא.** הוא
ר' חייא צר אצויה והכי אמרי' צחלקי:
נכוג. צצנצה וילאה מקצורתה:
קצורת חמור. מושלך צרחוצות:
צפיטא. ארגו: **לשיצנצהא.**
לשכנותיה: **דלא קא מנשי לה.** אינה
נשכמת מנצו: **שגרסה לטורא.**
הסיקה את התנור: **חייצ עליה.** כלומר
נענש זה משום כל אלו: **נדה.** אע"פ
שדס כותמת כדס צהמה מכל מקום
מיאוס וחילול לקדושת השס הוא:
שפחה. שהיא כשפחה אצלו שנסת
ישראל צצירה נקראת: **עודס כוכבים.**
לא תמתחן צס כי יסיר וגו' (ש) כל
המסירות את הלצ צמשמע"ט. ומיחו
לאו דלא תמתחן ליכא דלורייטא
דדרך חתנות משמע וצית דינו של
חשמונאי גזרו דלפרוש מינה משום
כל הני: **א"א.** ולאו ממש דקדושין
לית להו ומיהו לא"א דמיא ומייצ
לפרוש הימנה שלא יא"א רגיל צצסת
א"ס: **אצל אישוס אין להס"ט.** שסת
כותמת מופקרת ואינה מיוסדת
לצעלה ולא דמיא לא"א: **אמר רב**
חסדא. קנאי הצא לימלך צצית דין
צצעת מעשה אס יפגע צו אין מוריס
לו שלא נחמרה אלא למקנא מעצמו
ואינו נמלך: **ולא עוד אלא שאס פירש**
ומרי. מן האסא והרגו פנחס אחר
כן נהרג עליו שלא נחמרה הלכה דא
אלא נשעת מעשה: **זמרי הוא**
שלומיאל: **נשיא צצט.** שמעון צדלקמן:
שמעון שני לצטן לוי שלישי לצטן:
צס יתרו מי הסייה לך. משה קודס
מתן תורה נשא וכשמנה מורה כולן
צני נח היו וכנסו כלל מצות והיא
עמיה גריס רביס. **ערצ רב:**
ונשעלמה ממנו הלכה. שנאמר לו
כסיעי הבעל כותמת וכו': **אחי אבי**
אצא. היינו משה שהיה אחי אבי
אצויה אהרן: **פרוונקא.** שליח: **שמואל**
אמר מאי וירא רחא שאין חכמה.
כלומר נזכר פסוק אין חכמה ואין
תבונה נגד ה' שכל מקום שיש חילול
השס אין חולקין כבוד לרב לפיכך
הורה פנחס הלכה צצני רצו ולא
המתין ליעול רשות משה שלא יראו
הרואים וילמדו להמיר את כותמת:
ויקס ויקח. מכלל דעד השתא לאו
צידו הוה: **העדס.** סנהדרין שהיו
יוצבים ודין כדכתיב קח את כל ראשי
ואמרי' צצר' ד' (לעיל לה.) חלק להס
צתי דיין לדונס דיני נפשות על עון
פעור: **שלף שגנה.** שלף צצרול צצראש
הען של רומח: **אונקלי.** מלצווס:
נשען

(א) ז"ל תהיה קדשה מבנות
ישראל וכו' צשלמחית,
(ב) נצ"א: הגויה (ג) ז"ל
מהלכה (ד) שבת נה: ש"ס,
(ה) לקמן קד. ע"ש (ו) ע"ז
לו: (ז) ע"ז מוס' ע"ז לו:
ד"ה משום (ח) חולין ג' א:
(ט) פסחים סו: (י) לעיל
פ"א: ע"ז לו: (יא) צ"מ פג:
לקמן לו: (יב) משלי כ"א וע'
פירש"י דהכא ד"ה שמואל
אמר כ"י נזכר פסוק אין
חכמה וכו' וע' שכתב
לומר כן הצא כמ"ס מוס'
גיטין סח. ד"ה ומכיו זנות
כו"א: (ט) עירובין סג.
שבעות לו: (י) ברכות יט: א:
(י) ע"ז לקמן קד"ג.
(יא) דברים ז' א: (יב) עירובין
סח: (יג) צ"ל גויה.
6 97 10:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אצל אישוס.
צ"ב ע"י ע"ז פסק ד'
מימות סוף דף 97 צ"ב
צמוסת:

מוסף רש"י

ער בחכמים. מר"ק לבין
ולרות צין החכמים.
דלמריין צערוצין (נג):
אהרנית ערנית (שבת נה):
חייב משרוס משום א"א.
גזרו עליהן משום נדה
דקנא, וצ"ע דעבידת
סוכים לין דמת ממחא
מן התורה, שחי היא
ככהמה, תמיס גזרו עליה,
ומשום שפחה, ומשום
עובדת כוכבים אצלו
תמתחן זה דרך אצויה,
ומשום שסת איס, דבעלת
בעל עס לכן לצני נח. דמרי
והיא צצולת בעל, וישראל
הרגיל צכך והואיל וצא עליה
צגנדה אחי למנעל מיני נדה
ישראלית ואחי למינסב
שפחה ועצמ משום לא יהיה
קדש ואחי למנעבא לעבידת
סוכים ועצר אצל תמתחן
ואחי למינעבא שסת איס
ישראל (ע"ז לו:). ה"ה חייב
לאו דוקא אלא אסורי, דלאו
מדלורייטא אלא מדריצן
(שבת פ"א).
משום
שג"ז. נדה שפחה עובדת
סוכים וזנה, שאס כהן הוא
יש כהן משום לאו דוניה,
ולא לאו ממש אלא גזירה
משום וזנה ישראלית
צצנעלה לאסור לה (שם).
קריינא דאיגרתא. משל
הוא (ב"מ פ"ג). שאין
הכמה וגו' נגד ה'. אין
הכמה תשובה נגד ה' אין
(ב"מ פ"ג). שבושות ל' אין
מורה חכמה וכבוד ומצוה
ויען תמדת כנגד חילול
השס (ש"ד פ"ג).